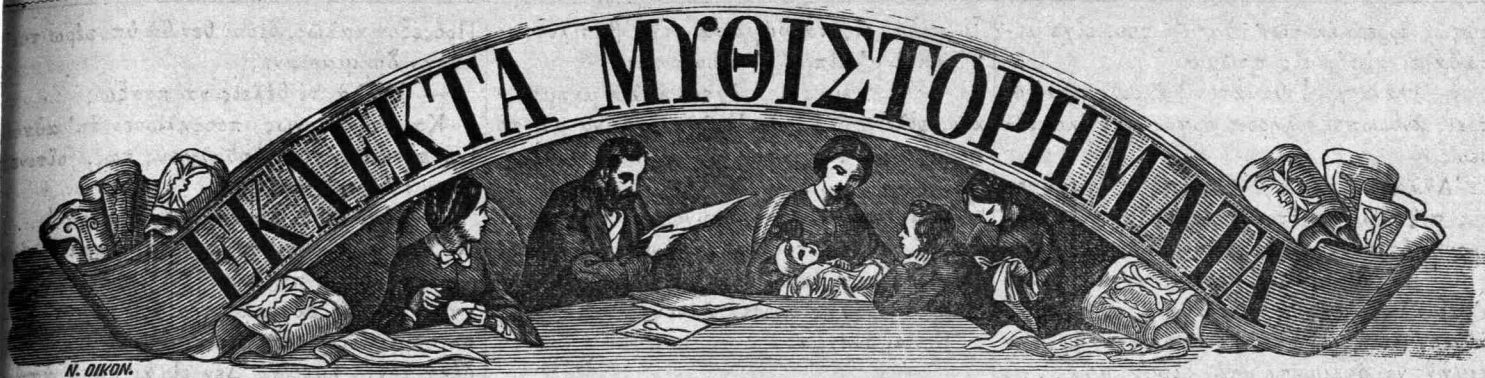

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

3. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετὰ εἰκόνας, (συνέχεια), μυθιστ. ERNEST DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ — ΧΗΡΑ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΟΣ ὑπὸ Αἰμιλίου Σεβαλιέ, μετάφρασις Τ** (συνέχεια). — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δυλ — ΧΩΡΙΚΗ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ, ἐκ τῶν τοῦ Ῥώσου Καραμυρίν.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτὶα :

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Καθήσεται· ἐδῶ . . . πλησίον εἰς αὐτὴν τὴν τράπεζαν . . . νὰ ἐτοιμάσω τ' αὐγάς σου.

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου.

Μόλις ὁ γέρον ἀνεχώρησεν, ὁ Ὀλιβιέρους ἀφαίρετε τὴν ζώνην του, ἐναπέθηκε τὸ ξιφὸς του ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τινος ξυλίνου θρονίου σύννοους καὶ κατηφής.

Ὁ δὲ πορθημεύς, φθάσας εἰς τὴν ἰσόγειον αἰθούσαν, εἶδε τὸν κατὰσκοπον, ὅστις, θέτων τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων, τῷ ἔνευσε νὰ πλησιάσῃ.

Ὁ γέρον, ὅστις ἦτο πιθανῶς εἰθισμένος εἰς τοιαύτας παντομίμας, προύχωρσε πρὸς αὐτόν.

— Ἀκουσον, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ στρατιώτης, θά σου δώσω δέκα λίρας χρυσᾶς ἂν κλειδώσῃς καλὰ τὸν νέον αὐτόν, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου εἰσῆλθε, καὶ τὸν κρατήσῃς ἐδῶ ἕως ὅτου νὰ ἐπιστρέψω . . .

— Ἀλλά . . .

— Ἀν σοῦ φύγῃ, ἔχεις νὰ κάμῃς μ' ἐμέ.

Καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου του μακρὸν καὶ χονδρὸν σχοινίον.

— Ἐνόησα, εἶπεν ὁ πορθημεύς.

— Κύτταξε καλὰ μὴ σοῦ φύγῃ ἀπ' ἐκείνην τὴν τρύπαν, ἐξηκολούθησεν ὁ στρατιώτης, δεικνύων φεγγίτην τινὰ ἄνωθεν τῆς θύρας εὐρισκόμενον.

— Ἀστενεύσθε, κύριε . . . δὲν χωρεῖ οὔτε τὸ κεφάλι του.

— Καλὰ. Ἐχε λοιπὸν τὸν νοῦν σου. Τώρα λάβε προκαταβολικῶς πέντε λίρας. Ἀλλ' ἂν με προδώσῃς, δυστυχία σου! . . .

— Μὴν ἔχῃς κένενα φόβον . . . Εἰμαι ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἤξεύρω νὰ κερδίζω τὸν ἄρτον μου ἐντίμως! . . .

Καί, καθησυχάσας πλέον, ὁ στρατιώτης ἔτρεξεν ὅπως πληροφορήσῃ τὴν Ἰσαβέλλαν περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐνεργειῶν του.

Μετὰ τινὰ δὲ λεπτά, ὁ γέρον πορθημεύς ἔφερεν εἰς τὸν Ὀλιβιέρου τὸ λιτὸν δεξιὸν του.

Μετὰ δὲ τοῦτο ἐπέστρεψε καὶ ἐκλείδωσεν ἀσφαλῶς τὴν θύραν τῆς οἰκίας.

— Δὲν θ' ἀφήσω νὰ χάσω καὶ τὰς ἄλλας πέντε λίρας, μὰ τὸν Θεόν! ἐψιθύρισε . . . Χοῦμ! ἀπόψε βλέπω μοῦ ἔφριξε καλὰ.

Ὁ δὲ Ὀλιβιέρους, μετὰ τὸ λιτὸν δεξιόν του, ἀπεκοιμήθη.

Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἀφύπνισαν αὐτὸν ἄλλεπάλληλα ποδοκροτήματα ἵππου καὶ ἤχος φωνῶν, προερχόμενος ἐκ τῆς οἴκου.

Ἐγερθεὶς πάραυτα, ὤρμησε πρὸς τὸ παράθυρον καί, κύψας τὴν κεφαλὴν, παρετήρησεν βξ ἄνδρας, ἐπὶ κεφαλῇς τῶν ὁποίων ἦτο ὑψηλὸς τις κύριος, καὶ οἵτινες ἐδείκνυν διὰ τῆς χειρὸς τὸ δωματίον, ἐν ᾧ εἶχε καταλύσει προσωρινῶς, καὶ ἐποιοῦν πρὸς ἀλλήλους ἀκατανόητα νεύματα.

— ὦ! ὦ! εἶπεν ἀρπάζας τὸ ξιφὸς του, τί σημαίνει τοῦτο; . . . τί νὰ θέλουν ἄρα γε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; . . .

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασεν νὰ τελειώσῃ τοὺς λόγους τούτους, καὶ λίθος ριφθεὶς ἐκ τῆς οἴκου, ἔθραυσε τὰς ὑέλους τοῦ παραθύρου.

— Ἐμπρός! ἐψιθύρισε ὁ νέος ὀπισθοχωρήσας . . . δὲν ὑπάρχει πλέον ἀμφιβολία.

Δι' ἐνὸς δὲ ἄλματος εὐρέθη εἰς τὴν θύραν, κρατῶν ἄνα χεῖρας τὸ ξιφὸς, καὶ δι' ἐνὸς ὀρμητικοῦ λακτίσματος προσεπάθησε νὰ βιάσῃ αὐτήν.

Ἀλλ' ἡ θύρα ἔμεινεν ἀκλόνητος.

Ὁ Ὀλιβιέρους ὠχρίασεν.

— Ἐ! κύριε Ὀλιβιέρους, ἠκούσθη φωνὴ τις ἐξωθεν, παραδοθῆτε, ἂν ἀγαπᾶτε τὴν ζώην! . . . Βλέπετε ὅτι πᾶσα ἀντίστασις εἶνε ἀνωφελής!

— Τὸ ὄνομά μου! ἐφώνησεν ὁ νέος. Λοιπὸν ἐμὲ ζητοῦσιν! . . .

— Ἐ! κύριε Ὀλιβιέρους, ἐπανέλαθεν ἡ αὐτὴ φωνή, τὴν ὁποίαν βεβαίως οἱ ἀναγνώσταί μας ἀνεγνώρισαν, καὶ ἥτις ἦτο τοῦ ἀρχόντος Γραβίλλης, μὴ μας ἀναγκάσετε νὰ σᾶς πολιορκήσωμεν ὡς ποντικόν! . . .

— Ἀλλὰ ποῖος μοῦ ἔστησεν αὐτὴν τὴν παγίδα; . . . ποίους ἐχθροὺς ἔχω ἐγὼ ἐδῶ;

— Μ' ἐννοεῖτε; . . . ἢ δὲν θέλετε νὰ μοι ἀπαντήσετε;

— Ἀθλίε! ἐκράυγασεν ὁ Ὀλιβιέρους, γνωρίζεις ὅτι ἡ θύρα εἶνε κλεισμένη . . . καὶ δι' αὐτὸ ὀμιλεῖς! . . .

— Ἀληθῶς εἶνε εἰσμένη; ἠρώτησεν

ὁ Γραβίλλης τὸν γέροντα πορθημεύα, ὅστις, ἐν τῷ μέσῳ τῆς οἴκου ἱστάμενος, ἐθεώρει μακρόθεν τὰ γινόμενα.

— Πηγαίνω νὰ τὴν ἀνοίξω, ἂν θέλετε, ἀπήντησεν ὁ πορθημεύς, ἀλλὰ θά μου δώσετε τρεῖς ἄνδρας, ἐνῷ οἱ ἄλλοι τρεῖς θὰ μείνωσιν ἐδῶ νὰ φυλάττουν τὸ παράθυρον, μήπως, εἰς τὴν ἀπελπισίαν του, πηδήσῃ ἐξ αὐτοῦ.

— Ἄ! ἐχάθην, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Ὀλιβιέρους. Ἀχ! ἀγαπητέ μου Ζεβάν, δὲν θὰ σ' ἐπανιδῶ πλέον! ὁ Θεὸς νὰ μέ συγχωρήσῃ. ὦ! ἀγαπητὴ μου Ζολάνδη . . . Δὲν εἶνε κρῖμα ν' ἀποθάνω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον! . . . Ἀλλὰ τοῦλάχιστον, ἐξηκολούθησε μετ' ἀγρίας φωνῆς, θ' ἀποθάνωσι μαζί μου καὶ ἄλλοι! . . .

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὁ γέρον πορθημεύς ἠνέφρισε τὴν θύραν.

— Προδότα! . . . ἐκράυγασεν ὁ Ὀλιβιέρους.

Καί, ταχύς, ὡς ἀστραπή, διεπέρασε τὸ ξιφὸς του εἰς τὸ στήθος τοῦ γέροντος.

Εἴτα δὲ ὤρμησε πρὸς τινὰ γωνίαν τοῦ τοίχου, καταδιωκόμενος ὑπὸ τριῶν στρατιωτῶν.

Τότε ὁ ἕτερος ἐκ τῶν δύο κατήγεγε διὰ τοῦ ξιφους τοῦ κτύπημα, τὸ ὁποῖον εὐτυχῶς διεπέρασε μόνον τὸν ἀριστερὸν βραχίονα τοῦ Ὀλιβιέρους.

Ὁ νέος ἐπνίγετο εἰς τὸ αἷμα· οὐχ ἦτον δὲν ἀπεθαρρύνθη.

Συγκεντρώσας πάσας τὰς δυνάμεις του, ἐβύθισε τὸ ξιφὸς του εἰς τὴν καρδίαν τοῦ δολοφόνου.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμήν ἀνέστυρε τὸ ξιφὸς του, κτύπημα σφοδρὸν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος ἠνάγκασεν αὐτὸν ν' ἀφήσῃ τὸ ξιφόν.

Ὁ Ὀλιβιέρους ἐστέναξεν ἀγρίως.

Ἀλλὰ, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἤρπασε ξυλινόν τι θρονίον, παρατυχὸν ἐκεῖ, καὶ ἐξεσφενδόνισεν αὐτὸ κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ στρατιώτου μετὰ τοσαύτης δυνάμεως, ὥστε οὗτος ἔπεσεν ἀναίσθητος.

Τότε δὲ, ἐπωφεληθεὶς τῆς εὐκαιρίας ταύτης, ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὸ ξιφὸς του, ὅτε οἱ τρεῖς ἄλλοι κακοῦργοι, κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀρχηγοῦ των, ὤρμησαν κατὰ τοῦ ἀτυχοῦς νέου, οὗτινος τὸ αἷμα, ὅπερ ἀδια-